

SEKS VERANDERT ALLES

ISABELLE DAMS
Seks verandert
alles *Onfatsoenlijke
verhalen*

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

Lieve Coco,

Op jouw verzoek, in je laatste brief, laat ik de vormelijkheid varen.

Graag, dat tutoyeren in onze romantisch-hartstochtelijke brieven. Een welgemikt 'je' en 'jouw' hoeven mijn goed gevoel voor erotisch vertellen geenszins in de weg te staan. En ik heb, meen ik te weten, laatst een gevoelige snaar geraakt, nee? (Je houdt ervan je te laten bekijken?)

Zoals ik het zie, ben je zoals veel vrouwen – hoewel niet uitsluitend – zeer exhibitionistisch ingesteld. Want vergis je niet: voor heel wat mooi geklede vrouwen is bekeken worden een levensvoorwaarde. Het langzaam uitkleden (nooit helemaal) en het spreiden van de schaamlippen voor de passieve partner die lang en ademloos en van dichtbij toekijkt terwijl je jezelf vingert op het puntje van je stoel... Eerst doe je het langzaam – als hij zijn tong naar je uitsteekt, berisp je hem door even te stoppen – en dan almaar sneller. Je beha hangt nog ergens rond je middel en benadrukt op een verrukkelijke manier je naaktheid, dat restje stof omlijst je blote borsten die ongegeneerd meedansen op het ritme van je handen en maakt ze nog opwindender om naar te kijken. Hij, nee, ik wil ze aanraken maar je laat het niet toe. Je dwingt me te kijken naar wat je anders stiekem doet. Pas als je bijna klaarkomt, stoot je je

kut vooruit tot tegen mijn lippen. Ik stop er mijn tong in, lik je uit terwijl je vingers op je klit een climax uitlokken die je uitzit tot de laatste kramp. Pas dan kom je tot rust, kom ik tot rust met mijn gezicht nog in het verborgene van je natte vlees.

Coco, is het dan eindelijk zover? Staat ons visioen op het punt de werkelijkheid te raken?

Dat je ervoor betaald wilt worden, spreekt voor zich. Hoe duurder verkocht, hoe schaamtelozer je je aan mij durft te vertonen.

Wat me wel tot nadenken stemt, is de overrompelende voortvarendheid waarmee we beiden een in het geheim gekoesterde erotische droom willen waarmaken. Want op het gevaar af over te komen als 'playing hard to get': een nadeel is natuurlijk dat de droom, de fantasie, het visioen zelden of nooit helemaal, tot in de kleinste details, te verwezenlijken is. Er blijft altijd wel een discrepantie bestaan tussen de erotische ideaalfantasie en de verwezenlijking ervan, al was het maar omdat er minstens twee mensen met al hun eigenaardigheden bij betrokken zijn.

Kuisheid houdt de droom intact, nietwaar, Coco?

Seks verandert alles.

Met opgewonden groet,

Gilles

Gilles

Ten prooi aan een tergende geilheid, hardnekkig als een slechte adem, speurde Gilles dwangmatig de meest uiteenlopende internetsites af. Weliswaar met zijn lul in de hand, maar nooit met de bedoeling klaar te komen. Want een orgasme was dan wel het hoogtepunt van genot, het hield tegelijkertijd het verlies van dat genot in, de leegte, de walging, de verveling, de triestheid. En een hoop gedoe met zakdoekjes. Nee, Gilles hield zich verre van het orgasme.

Eenzame huisvrouw zoekt fuckbuddy. Graag groot geschapen.

Zwakzinnige contactadvertenties waren vandaag schering en inslag op het internet. Ongevraagde pop-ups woekerden stevig. Soms bleven zijn ogen een halve minuut op zo'n kadertje hangen. Het was zoals een avondwandeling door de stad, als de lichten branden maar de gordijnen nog niet gesloten worden, en je in het voorbijgaan een blik in zo'n huiskamer werpt. Rijpe moeder met twee kinderen. Eenzaam. Weemoed. Doorlopen. In de volgende huiskamer een niet onknappe maar contactgestoorde babysit. Even

blijven hangen en weer verder. Een overspelig wicht met exhibitionistische trekjes doet je onverhoeds bijna klaar-komen. Looppas. Twee strakke meisjes zoeken een pik. Dit zou Freud nooit goedvinden...

Ja, Gilles beschouwde zichzelf inmiddels als een geofend psycholoog.

Maar af en toe bleef zo'n advertentie knagen. Een krachtige suggestie in telegramstijl of een doordachte foto kon zijn brein dagenlang met geilheid verzieken. Pas als hij ervoor ging zitten om te reageren, pas als hij aan een mail begon, werd hij rustiger. Uiteraard nooit in de overtuiging de mail ook effectief te versturen, hooguit in de veronderstelling op die manier een gedurfde erotische fantasie een duwtje in de goede richting te geven. Dat zijn lul ervan ging beven en sidderen was een aangename bijwerking. Langzame masturbatie, maar met de handen boven tafel, tien vingers op het toetsenbord.

Coco wil bekeken worden.

Bijgevoegd een plaatje van een vrouw in lingerie met strategisch geplaatste gaten: kut en tepels open en bloot, enkel haar gezicht bedekt met een grote hoed. Rijzig, gespierd, messcherpe sleutelbeenderen en borsten van staal.

Gilles begon aan een antwoord, voornamelijk om zichzelf op te winden. De mogelijkheid de mail alsnog te versturen naar de anonieme vrouw, prikkelde hem mateloos. Terwijl hij op het toetsenbord bleef tikken, met één oog op de advertentie gericht, raakte hij er meer en meer van overtuigd dat hij hier met een volstrekt verdorven, maar ietwat be-

kakte, veel te rijke en daardoor verveelde dame te maken had. Iemand moest haar een lesje leren, en zonder verder na te denken, drukte hij op *verzenden*.

Dit versturen, zo hield hij zichzelf voor, was nog altijd onderdeel van een fictief spel dat de illusie had van werkelijkheid. En het wond hem zo op dat hij ter plekke zijn gezicht wilde begraven in haar natte schoot.

Serge

Ja, seks had alles veranderd.

Ze lag niet plat, de teef, ze hief hoerig haar kont, zodat ze goed te zien was.

Waarom had hij, toen hij zich nog gemakkelijk had kunnen terugtrekken, vrijwillig een grote stap voorwaarts gezet, tot midden in het broeierige hol van wat wel eens een verslaving kon worden?

‘Opnieuw?’ hoorde hij haar vragen.

Het had te maken met zijn hevige verlangen naar beweging – beweging in wat voor vorm ook, want de grootste zonde was stilstand, in wat voor vorm ook.

Het had iets obscene wellustigs, zoals ze haar billen openperde. Bijna alsof ze geeuwde zonder er een hand voor te houden. Zo in de spiegel van zijn eigen ranzigheid te moeten kijken... het verdubbelde de vernedering.

‘Eens kijken of dit jouw leven kan redden’, moest op een onbewaakt moment een arrogante stem in hem gezegd hebben. Misschien had hij dit bedoeld toen hij tegen zijn vrouw had gezegd dat hij zuurstof nodig had. Ruimte. Adem om

te leven. Om nieuwe dingen uit te proberen, te experimenteren. Aan de heftigheid van zijn eega's reactie was in elk geval te merken geweest dat zij iets voorvoelde van de compromisloosheid van het experiment, dat zijn leven, zijn aandacht, zijn liefde als grondstof had.

'Wil je dat ik het nog eens doe?' Serge legde trefzeker twee handen op haar billen, zijn pik op haar onderrug. Net boven haar bilspleet zat een kuiltje dat hem al intrigeerde van toen hij haar voor het eerst naakt had gezien. Als ze haar romp kromde, zoals nu, op handen en knieën gezeten, kon hij niet anders dan klaarkomen op haar rug. Eén keer had hij geprobeerd zijn blinkende zaad te verzamelen in het kuiltje, zodat hij zich erin kon spiegelen. Maar de spiegel was al gebarsten nog voor hij zichzelf had kunnen bekijken.

'Dat', fluisterde Dolores. 'Hoe je me openmaakt. Daar hou ik van.'

Haar kut zat nu rauw en opgezwollen om zijn vingers, die hij traag in en uit haar liet glijden. Hij wist precies waarvan ze hield. Hij hield van haar.

Eindelijk had zijn leven een doel, een alomtegenwoordig doel. Het stroomde, jawel, maar elke dag moest hij het stromend proberen te houden. Zonder over te stromen. Elke dag de cirkel rond, elke dag een voldoening, elke dag het model voor een heel mensenleven. Het was meer dan hij had durven hopen. In Dolores' bed was het leven dwars door hem heen gegaan. Het had hem doorzeefd.

Hij trok zijn vingers terug, volgde de lijnen opgedroogd sperma die over haar billen liepen, tussen haar dijen. Ze kreunde kort, maar misnoegd.

'Niet janken voor je geslagen wordt', snoerde hij haar de

mond, terwijl hij zijn kruis tegen haar kont aan perste en beide handen om haar hals legde, duimen in de nek. Hij muilkorfde haar. Al van bij het begin had ze dat in hem opgeroepen, dat gewelddadige. Precies omdat ze op hun eerste clandestiene afspraak was verschenen in dat hooggesloten jurkje met een strik om haar hals, de ogen groot en bedeesd, alsof er bij haar nog kuisheid te overwinnen viel. Wie had toch bedacht dat een man uitsluitend opgewonden kon raken van een tot aan de jarretel opgeschorte rok, van een zware borst die trillend in een handpalm onder rood neonlicht wordt aangeboden, van het weke gepruil van een geverfde mond, van het ordinair tevoorschijn glibberen van een tong? Het was een verzonnen akkoord dat de bronstige man maar te volgen had. Het alternatief had Serge pas ontdekt toen Dolores daar voor het eerst voor hem zat, zuinig nippend van een glas wijn als een meisje van twaalf. Onmiddellijk had hij die geveinsde preutsheid uit haar willen neuken. En prompt had hij het gedaan ook.

'Rustig.'

Dolores' kont haalde hitsig naar hem uit, haar hoofd in haar nek, zijn handen eromheen. Alsof hij een nerveuze volbloedmerrie beteugelde. Hij voelde haar hart door zijn vingers pompen, haar vocht langs zijn lul sijpelen die hij tussen haar dijen hield, tegen haar opening. Ze wachtte. Bijna ademloos.

Klik.

'*Fuck you!*' riep Dolores terwijl ze met de vlakke hand keihard tegen zijn pik sloeg, die ondanks de ferme klap niet wilde gaan liggen. Ze begroef haar gezicht in de lakens en perste haar billen tegen elkaar aan om haar *statement* kracht

bij te zetten. Serge liet een vinger over de misprijzende kontstreep glijden.

‘Ga weg’, klonk het gesmoord.

Hij duwde wat harder, maar haar billen gaven geen krimp. ‘Maak dat je wekomt,’ pruttelde ze, ‘ga je vrouw neuken. Harmonicaneuken tot het je strot uitkomt.’

Serge legde zich neer, zijn gezicht op haar kont, wang tegen wang. Hij dacht willens nillens aan zijn echtgenote. Een man wordt verliefd, en stelt vervolgens – voor zover hij de geliefde aan zich wil binden – alles in het werk om die verliefdheid om zeep te helpen, juist door ze uit alle macht en met alle middelen te willen verderzetten. Het is net een alcoholische roes: om de euforie na de eerste vier glazen te bestendigen, drinkt hij door, zuipt hij zich naar andere, gewaagdere, plattere gebieden van de roes – naar de overvoering, de weerzin, de agressie, de misselijkheid, de *blackout*, en naar de ontzuivering ‘s anderendaags, het ochtendhumeur, de spijt, de zelfhaat, de smaak van karton in de mond. Op Dolores wilde hij zuinig zijn. Nee, hij wilde dat het bleef zoals het was: gulzige teugen nu en dan. Niet te vaak, zodat er genoeg zou zijn tot het einde van zijn dagen. Bovendien was het praktisch, een echtgenote én een maîtresse.

‘Dolores,’ suste hij, ‘Dolly.’

Het viel hem op hoe obscene hij haar naam kon doen klinken. Terwijl de liefde die hij voelde nochtans echt was. Maar ze was ook zo ongelooflijk sexy, met die lange haren die over haar rug gedrapeerd lagen in postcoïtale knopen, met die opgespannen billen, dat kuiltje in haar rug. Hij zag hoe het van vorm veranderde toen ze haar hoofd oprichtte.

‘Dan zal ik ook maar eens seks hebben met een ander.’ Ze legde haar kin op haar ineengestremde vingers. ‘Mischien morgen al.’

Serge hoorde haar snuivend ademen en voelde onmiddellijk zelf de benauwdheid die zij zo vaak omschreven had als een klem rond zijn borst.

‘Dat durf je niet’, blufte hij.

‘Hoelang wil je me nog laten wachten, dan?’ vroeg Dolores geïrriteerd. ‘Ik ben niet reteachterlijk, Serge. Voortaan wil ik seks hebben met andere mannen. Ik start met een heel klein beetje. Eerst zal ik me laten betasten, meer niet. De volgende mag zijn vingers in me schuiven en misschien in mijn tepels bijten. Ben je dan nog niet weg bij je vrouw, dan zal ik me laten beffen, lang en hard, van bovenaan mijn spleet tot helemaal vanonder. Nog niet gescheiden? Oké, dan zet ik de eerste de beste die mijn pad kruist een pijp die hij van zijn leven niet meer vergeet. En ga zo maar door. Tot Jan Lul me in m’n kont naait en ik spuit als nooit tevoren.’

Ze hoestte kort. ‘De tijd gaat nu in.’

De droge gelatenheid, eerder dan vastberadenheid, die in haar stem doorklonk, zette zich vast op Serges luchtwegen. Ze haatte hem niet langer voor wat hij was, een overspelige klootzak die niet wilde kiezen, ze was het gewoon beu. Ze was het kotsbeu.

‘Als je het per se wilt, mag je me nog een keer neuken’, zei ze nog, ‘je bent hier nu toch.’

Hij greep haar bij haar tepels en zette zijn tanden in haar kont. Maar zijn doel, het experiment, het leven stroomde weg, hij voelde het door zijn vingers glippen.

Koen

Het was van dat heerlijke voorjaarsweer dat een man roekeloos zijn leeftijd doet vergeten.

Ontroering om niets. Ongeduld om de stad in te gaan. Verliefdheid bij voorbaat op elke onbekende die hij zou ontmoeten.

‘Zie je dat meisje daar?’

Koen stootte zijn vriend Serge aan. Allebei hadden ze vandaag iets van – tja – wandelaars.

‘Nee, niet zij, zij is te knap uit zichzelf. Nee, dat meisje ernaast.’

Koen ging zich graag te buiten aan het soort meisjes dat de meeste mannen over het hoofd zagen. Meisjes die niet opvallend mooi of aantrekkelijk waren, maar evenmin afstotend. Onaanzienlijk, maar niet verbitterd of hard. Het was zijn streven ze mooi te *maken*, of liever: het mooiste in ze naar boven te halen. Ze te laten opgloeien.

‘Die mollige?’ vroeg Serge.

‘Ja, maar kijk eens goed naar haar. Zij is het waard om naar te kijken. En naarmate je langer naar haar kijkt, wordt ze mooier om te zien. Ze heeft het in de gaten... ze bloost...

die blos, zie je? Dat maakt haar weerloos, en daarmee mooi. Een meisjesgezicht, blozend, op de rand van verliefdheid, van voorzichtige overgave, dat is iets prachtigs. Schoonheid is iets wat opgeblonken moet worden, en wordt dan pas zichtbaar. Opgewreven als een lamp. Schoonheid die pasklaar op me afkomt, kan me gestolen worden. Ik zoek het mooie in wat weerloos is.'

Koen en Serge keken verder, zagen een man wat verderop tegen de ochtendzon in kijken, in een bijna verstarde houding, alsof hij zich door de schoonheid van het Museum aan de Stroom tot verlammen toe had laten overvallen. Op zijn beurt gefascineerd door 's mans fascinatie bleef Koen schuin achter hem stilstaan, keek hij met hem mee, en probeerde te zien wat hij zag. Zonder dat er iets aan zijn lichaamshouding veranderde, liet de man zijn blik telkens van de gevel naar beneden glijden, en vestigde hem op de winterblanke bovenbenen van het meisje dat daar ruggeleings op een brede traprede lag te zonnen. De ogen gesloten – wie weet in een roes van namiddagstilte, fel licht en zonnewarmte – en misschien half duttend van de melk bij het ontbijt, schortte zij haar jurk telkens een paar centimeter verder op. Steeds opnieuw fladderden haar handen frivol uit haar schoot, om met vlinderende vingers de zoom nog een stukje verder naar boven te schuiven, gewoon omdat de zon erom vroeg...

Het museum, dat kwam later wel. Koen zette een klein stapje naar voren, zodat hij van opzij het gezicht van de kijkende man kon zien. Er liepen rossige banen door zijn blond-bruine haar. Onder zijn ogen hingen doorzichtige roze blazen die je op het idee brachten er met een ontsmette

naald het vocht uit te prikken, zodat hij er plotsklaps weer tien jaar jonger uit zou zien. Zijn roodomrande oogjes waren door de aanblik van dat jonge, stevige en toch zachte vlees niet minder gaan blinken. Maar ze begonnen pas echt te glinsteren toen het meisje haar benen optrok en haar knieën uit elkaar liet vallen, waardoor de jurk, voor zover nog niet opgeschort, in sierlijke plooiën op haar buik gleed. De voyeur, en Koen niet minder, had nu vol uitzicht op haar brede dijen die daarboven nog blanker waren, en van een zodanig egale teint dat een mens vanzelf nieuwsgierig werd naar meer nuance achter het zichtbaar geworden broekje, dat van een bijna perverse warenhuiseenvoud was.

Koen vroeg zich af of het meisje zich per se wilde laten bekijken, zo met haar benen bloot. Was ze opgewonden? Wilde ze dat de eerste de beste voorbijganger dat belachelijk brave slipje opzij schoof om haar opening te bewonderen? Wilde ze dat Koen er met zijn neus boven kwam hangen? Was ze het type dat zich eerst aanbiedt en dan tegenwerkt? Het soort dat weeklaagt: 'Ik wil niet dat hij in me komt, hoor. Ik moet hem kunnen zien, je lul. Ik wil zien hoe je je aftrekt.'

Het loopse meisje balde haar vuisten en stak beide handen onder haar billen, haar poes in de lucht, dichterbij de zon. De kijkende man stond, net als Koen, aan de grond genageld. Op zijn vest had iemand een naam geborduurd: 'Gilles'. Dadelijk kreeg Gilles nog een beroerte.

Koen dacht aan zijn ex-vrouw, aan hoe zij geboeid kon toekijken als hij zich geroutineerd aftrok op haar borstjes. 'Hoe harder je schudt, hoe geiler ik het vind', had ze een keer gefluisterd.

Soms stopte hij dan, alleen maar om haar te horen smeken

ermee door te gaan en zijn lul potsierlijk ging glimmen van zelfgenoegzaamheid. Wilde ook het zonnende meisje zijn zware ballen zien schommelen in hun elastische huid? Zou ze hem aanmoedigen als zijn hand, angstwekkend heftig maar regelmatig, op dreef raakte? Misschien was zij zo'n meisje dat – met een blos op de wangen – haar hand tussen zijn dijen wilde houden om de uitgezette testikels in hun koele buidel nadrukkelijk tegen haar vingertoppen te voelen slaan. Zou ze zijn ballen dan strelen en kneden? Zou ze durven doorduwen en -trekken? Zou ze met haar mond boven zijn lul gaan hangen, dorstig? Of zou ze helemaal niks doen, verlamd door zijn driftig schuddende balzak en het geweld waarmee hij rukte? Zou ze passief en beschaamd haar billen naar hem toe draaien als ze voelde dat zijn zaad in opmars was, zodat hij haar kont en rug kon bekleden?

Koen hield zijn dagdroom nog even vast, en concentreerde zich vervolgens weer op Gilles. De man, misschien bang om op zijn kijklust betrappt te worden, draaide zijn hoofd wat verder naar rechts... niemand... en toen, alsof hij zich plotseling bespied voelde, met een ruk naar links. Koen zag blauwe aderen op zijn slapen liggen, en voelde zichzelf op dat moment meer een voyeur dan de ander. Ongegeneerd had hij de seksuele pijn van een sullig stuk onbenul staan bekijken, en onmiddellijk voelde hij zich schuldig. Geruststellen wilde Koen hem, voor hem op de knieën vallen en zijn excuses aanbieden, hem als zijn beste vriend adopteren... Alles wilde hij doen, als de man hem de onbeschaamdheid van zijn kijken maar wilde vergeven, de vernedering die Koen hem had aangedaan, de blik in het paradijs die Koen hem nu afnam.

Even was er wantrouwen in Gilles' ogen, haat bijna, maar meteen daarna vonkte er iets op in zijn blik. Herkenning. Een medestander. Mannelijke samenhangigheid.